

Στοχαστής (Ρούπης Αθανάσιος)

Ο Στόχος

Ήταν νύχτα, θυμάμαι... Μεξ στο σκοτάδι του δρόμου, όπου τα πάντα είναι σκοτεινά και λίγο επικίνδυνα, νομίζω πως ο ίδιος ο δρόμος είναι απρόβλεπτος για εκείνον που τον περπατά. Έχω φύγει από το σπίτι για να κάνω κάποιες δουλειές και η μαμά με τον μπαμπά συζητούσαν για το τι θα γίνω όταν μεγαλώσω. Ρώτησαν και εμένα, αλλά δεν ήξερα και απάντηση δεν πήραν. Αυτό τους προβληματίσε πολύ, μα πιο πολύ εμένα.

Τώρα, μεξ στις σκέψεις μου και έχοντας για μουσική τον ήχο των αυτοκινήτων που περνούν την μεγάλη λεωφόρο, σκέφτομαι όλη τη μέρα την ερώτηση, τον προβληματισμό. Είναι όλα τόσο σκοτεινά... όπως και ο δρόμος. Τα πρόσωπα τριγύρω μου χωμένα μεξ στα κασκόλ και τους γιακάδες, αφημένα στις σκέψεις τους. Ξέρουν άραγε και εκείνοι πού πηγαίνουν ή είναι όλοι τους μπερδεμένοι όπως εγώ;

Και τ' αυτοκίνητα στη λεωφόρο, έχουν κι εκείνα κάποιον προορισμό, ή μήπως από συνήθεια σταματούν και φτάνουν και πηγαίνουν; Όπως εγώ... από συνήθεια.

Στη γωνιά έξω από το σπίτι μου, η λάμπα που φωτίζει τον δρόμο είναι η μόνη που φωτίζει. Κάτω από τις ασημένιες αχτίδες φαίνονται όλα. Ακόμα και η σκόνη στο αμάξι του μπαμπά. Κάτω από το παράθυρο και οι γονείς μου φαίνονται σα σκιές μεξ απ' το σαλόνι. Κατάλαβα.

Κάτω απ' το φως, μόνο στο φως και όχι στο σκοτάδι, ο άνθρωπος καταλαβαίνει τον προορισμό του. Έχοντας καθαρό το μυαλό του, όπως το ασημένιο φως της λάμπας. Που μόλις παρατήρησα πως είναι ίδιο με το φως του φεγγαριού. Όπου υπάρχει φως, όχι σκοτάδι, όχι συνήθεια, όχι πρόσωπα χωμένα σε κασκόλ και γιακάδες, αλλά σε ανοιχτούς ορίζοντες.

Αυτός είναι ο στόχος μου.